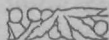

materi, ki jo edino imata še na svetu, ki ju ljubi in tolaži. Globoko v duši nosita dedove zlate besede. Ker je bil njun oče na smrtni postelji preslaboten in jima ni mogel govoriti besed v slovo, jima je očevske besede govoril ded.

Življenje naše je morski val, ki se dvigne na morju samo za trenotek in zopet poleže. Kakor oblak se mi zdi človeško življenje. Iz oblaka se ulije na zemljo blagodejen dež, ki pokrepča in osveži polja. Včasih pa se ulije ploha in nastane povodenj, in toča se včasih usuje iz oblaka, ki uniči delo ubogega trpina.

Stvarnik vdihne človeku življenje in mu da prosto voljo. In človek izbira. V njegovi volji je, če hoče, da bo njegov tek življenja podoben blagodejnemu dežju, naj gre za Vsedobroto, ki mu je podelila milost življenja. Če pa se človek obrne od večne Resnice, je kakor ploha ali toča, ki se usuje na žitno polje.

Vukovoj.

Basni.

Spisal Janko Polak.

XII.

Osel je zašel v močvirje. Čembolj je cepetal, tembolj se je pogrezal.

„I-a! . . . I-a! . . .“

Njegov obupni klic je privabil obilo živali k močvirju.

„I-a! . . . I-a! . . .“

A zaman so bile njegove prošnje. Živali so prihajale in odhajale.

„Hvala Bogu, da nisem v njegovi koži! . . .“ je rekel ta in oni.

Na večer dospe lev do močvirja. Po želodcu mu je krulilo. Že nekoliko dni ni pokusil mesa.

„Ej, dragec! . . . Zakaj tako kričiš?“ — ogovori osla.

„Veličanstvo, pomagajte mi! . . . Zašel sem v močvirje zaradi šopka trave! . . . In sedaj ne morem

več na kopno!... Vaš podanik sem!... Usmilite se me!...

„Kaj mi daš, da te rešim?“ — ga vpraša lev.

„Poginiti moram itak, če me ne rešite!...“ reče osel. „Veličanstvo, če me rešite in potem na kopnem dohitite, me smete raztrgati in požreti!...“

„Velja!“ ... de lev veselo.

Takoj začne na priročnem mestu izkopavati jarek. Voda je jela odtekati. In že do jutra je odteklo toliko vode, da je zlezal osel na kopno.

„No, sedaj pa v dir!“ reče lev. „Napni vse moči!... Zakaj gorje ti, če te dohitim!...“

„Veličanstvo, izmučen in lačen sem!... Dovolite mi, da se odpočijem in najem!...“

Lev mu milostno dovoli. — —

Osel pa počiva, já, misli in ugiba. Misleč, da ga lev ne opazuje, se spusti končno v beg.

„Oho, dragec!“ ... zarjove lev. „Obljuba dela dolg!...“

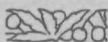
Z velikimi skoki ga dohiti in podre na tla.

„Veličanstvo, usmiljenje!...“

„Obljuba dela dolg!...“

In lev raztrga osla in ga požre.

Osel je obljubil levu preveč. Tudi nekateri ljudje obljubijo v nesreči za malenkost več, nego morejo v resnici dati. Taka nepremišljenost jih dovede navadno v še večjo nesrečo nego je bila ona, ki so ji ušli z velikimi obljubami, ne računajoč na lastno moč. Tudi osel bi se bil še morda rešil, da ni obupal prehitro.

Na počitnicah.

(Konec.)

III.

Počitnice so bile Julki in Ivanki prijetne. Teta je bila vesela obeh. Najbolj pa jo je vzradostilo, ko je videla, kako odkritosrčno se deklici ljubita. Kar ena, to druga.